

Arrest

nr. 312 662 van 6 september 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat François DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 juni 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DECLERCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 27 februari 2024 België binnen en dient op 6 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Vingerafdrukkenonderzoek leverde een treffer op, die door het Visum Information System conform artikel 21 van verordening 767/2008 werd verstrekt. De treffer toont aan dat de Spaanse consulaire diensten in Guayaquil op 17 december 2023 een visum uitreikten aan verzoekster. Het visum was geldig voor een verblijf

van 90 dagen tussen 17 december 2023 en 15 maart 2024. Verzoekster was op dat moment in het bezit van een geldig paspoort.

Op 20 maart 2024 wordt een overnameverzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten, dat niet binnen de door artikel 22 (1) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) gestelde termijn van twee maanden wordt beantwoord, waaruit volgt dat Spanje op 21 mei 2024 met toepassing van artikel 22 (7) van de Dublin III-verordening verantwoordelijk wordt voor het door verzoekster in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Spanje is met toepassing van artikel 18 (1) a van de Dublin III-verordening verplicht verzoekster terug te nemen.

1.2. Op 11 juni 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan verzoekster op 12 juni 2024 ter kennis wordt gebracht en die luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: C. M.

voornaam: P.

geboortedatum: (...).03.2001

geboorteplaats: Guayaquil

nationaliteit: Ecuador

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22 §7 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw C. M. P., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Ecuadoraanse nationaliteit te hebben, bood zich op 06.03.2024 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zij diende formeel haar verzoek in op 06.03.2024. De betrokkene verklaarde nergens eerder een verzoek te hebben ingediend maar vingerafdrukken te hebben gegeven in Spanje.

Onderzoek van haar vingerafdrukken leverde een treffer op, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt. De treffer toont aan dat de Spaanse consulaire diensten in Guayaquil op 17.12.2023 een visum uitreikten aan de betrokkene. Het visum was geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 17.12.2023 en 15.03.2024. De betrokkene was op dat moment in bezit van een paspoort met nummer [...], afgegeven op 07.08.2020 en geldig tot 07.08.2026.

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek gehoord op 08.03.2024. Ze verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene stelde dat ze een zus heeft die in Duitsland woont en er een verblijfsvergunning heeft, C. J. A. M. Verder stelde ze verschillende verre familieleden in België te hebben waaronder de zus van haar grootmoeder en haar nakomelingen. Ze verblijft momenteel bij de zus van haar grootmoeder, M. I. R. d. C.

Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene een origineel paspoort voorleggen met nummer [...], afgegeven op 07.08.2020 en geldig tot 07.08.2026.

Betrokkene verklaarde dat ze Ecuador op 26.02.2024 heeft verlaten omwille van politieke problemen van haar familie. Ze reisde legaal per vliegtuig met haar paspoort en visum via Spanje naar België waar ze op 27.02.2024 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat ze naar België kwam en hier een verzoek om internationale bescherming indiende omdat haar familie hier is. Ze uitte geen specifiek verzet tegen een overdracht aan Spanje omwille van opvang of behandeling maar stelde dat ze er niet wenst terug te keren omdat ze er geen familie heeft.

Op 20.03.2024 verstuurden wij een overnameverzoek naar de Spaanse instanties. Ons verzoek aan de Spaanse instanties werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van 2 maanden beantwoord, waaruit volgt dat Spanje met toepassing van artikel 22(7) op 21.05.2024 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende

behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Spanje antwoordde niet op ons verzoek tot overname d.d. 20.03.2024 en werd conform artikel 22(7) op 21.05.2024 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek. Spanje is met toepassing van artikel 18(1)a van Verordening 604/2013 verplicht de betrokkene terug te nemen.

Gelet op het voorgaande is in dit geval sprake van het correct toepassen van de bepalingen van Verordening 604/2013.

De Spaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek op 21.05.2024 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming.

Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Hieruit volgt dat de Spaanse instanties na overdracht de betrokkene de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zal gemachtigd tot verblijf in Spanje in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Spanje partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Spanje sprake is van aan het systeem

gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Spanje staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Spaanse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Spanje onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Betrokkene verklaarde dat ze naar België kwam en hier een verzoek om internationale bescherming indiende omdat haar familie hier is, ze uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat ze er niemand kent. Wij benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat haar verzoek dient te worden behandeld. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten.

De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Wat betreft de aanwezigheid van haar familieleden verwijzen we naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als meerderjarige kleindochter kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als "gezinslid" van haar grootmoeder. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en haar familieleden bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Spanje die door haar als een onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Wij wensen te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, Laura Carrillo en Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database - Country Report - Spain", laatste update 30.05.2024, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het rapport stelt dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 69). Het rapport meldt ook dat personen die naar Spanje terugkeren in het kader van een Dublin-procedure enkele obstakels kunnen tegenkomen om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen of ter hervatten in Spanje. Maar het OAR geeft prioriteit aan hun afspraken voor het indienen van hun verzoek. (AIDA-rapport p. 69, "The OAR prioritizes their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application.")

Het Aida-rapport vermeldt elke verzoeker in Spanje recht heeft op materiële opvang en toegewezen wordt aan een opvangcentrum van zodra zijn verzoek is ingediend. In de praktijk blijken er echter wel enkele tekortkomingen in het Spaanse opvangsysteem te bestaan waardoor de toegang tot opvang wordt bemoeilijkt. De materiële opvangcondities in Spanje dezelfde zijn voor ieder type asielzoeker ongeacht het type procedure waarin zij zitten:

zij hebben recht op accommodatie, sociale ondersteuning en financiële hulp voor een periode van maximaal 18 maanden (24 maanden in het geval van kwetsbare groepen). Er wordt ook in 2023 nog steeds melding gemaakt van vertragingen in de toegang tot de Spaanse opvangvoorzieningen en de Spaanse instanties werden reeds door verschillende NGO's aangemaand om meer opvangplaatsen te voorzien om te vermijden dat verzoekers die hun verzoek hebben ingediend toch op straat terechtkomen (AIDA-rapport p.102-103). In 2022 kondigde de Spaanse overheid aan dat er 17 extra opvangfaciliteiten zouden komen. De eigenlijk bouw van deze centra startte in 2023. (AIDA p. 14) Sinds 2018 blijkt dat verzoekers die in Spanje binnenkwamen in het kader van een Dublinprocedure soms moeilijkheden ondervonden om toegang te krijgen tot het Spaanse opvangsysteem. In januari 2019 werden door het Directoraat-Generaal in Spanje instructies uitgevaardigd dat ook voor personen die terugkeerden in het kader van een Dublin-procedure het recht op opvang gegarandeerd moest zijn. (AIDA-rapport p. 103, "the DGIAH issued instructions in January 2019 to ensure that asylum seekers returned under the Dublin Regulation are guaranteed access to reception."). Hoewel de toevloed aan verzoekers in 2018 en 2019 de moeilijkheden in het Spaanse opvangsysteem, zoals de moeilijke toegang tot de Spaanse opvangvoorzieningen, hebben versterkt zijn de eigenlijke omstandigheden in de opvangcentra zelf er niet op achteruit gegaan. (AIDArapport p. 114) We zijn dan ook van mening dat, hoewel het Spaanse opvangsysteem voor enkele stevige uitdagingen staat er geen sprake is van dermate structurele of systematische tekortkomingen van de Spaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming waardoor we niet langer zouden kunnen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Betrokkene stelde dat ze lijdt aan anemie en depressies. Ze verklaarde momenteel niet in behandeling te zijn bij een arts of psycholoog. Het AIDA-rapport stelt dat gezondheidszorg in Spanje algemeen toegankelijk is voor verzoekers om internationale bescherming. Verzoekers hebben dezelfde rechten op gezondheidszorg als Spaanse burgers. Toegang tot meer gespecialiseerde zorg van psychologen en psychiaters is ook gewaarborgd en gratis, deze zorg is echter niet specifiek gespecialiseerd voor de mentale problemen waar verzoekers vaak mee te kampen hebben. (AIDA-rapport p.125) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat

redenen betreffende haar gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Spaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten (4).

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

1.3. Op 28 augustus 2024 wordt ten aanzien van verzoekster een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Verzoekster dient tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder rolnummer RvV 323 123.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

"§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn."

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te

behandelen, te dezen de beslissing van 11 juni 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel die imminent is (geworden). Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing, waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd, reeds zijn ingeschreven op de rol en mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn, bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

In casu maakt verzoekster het voorwerp uit van een beslissing van 28 augustus 2024 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing, die dezelfde dag aan verzoekster ter kennis gebracht werd, maakt de verwijdering van verzoekster imminent, nu die haar vasthouding beveelt in een plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft op maandag 2 september 2024, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 28 augustus 2024 ingediend. De onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn, zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid, *juncto* artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. De vordering tot schorsing werd bij de Raad reeds op de rol ingeschreven (RvV 321 388) en de Raad heeft er zich nog niet over uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van verzoekster imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij.

Bijgevolg worden de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen terecht op dat zij wordt vastgehouden met het oog op effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Spanje en dat een gedwongen overdracht naar Spanje dus nakend is. Zij heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de bestreden beslissing ingesteld binnen de daarin voorziene termijn.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van

de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. Het verzoekschrift

3.2.1.1. In de vordering tot schorsing (en beroep tot nietigverklaring) van 10 juli 2024 voert verzoekster in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in het licht van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Verzoekster voert aan dat de soevereiniteitsclausule vervat in artikel 17 van de Dublin III-verordening de lidstaten een discretionaire bevoegdheid geeft, waarbij zij zelf kunnen beslissen om een verzoek tot internationale bescherming te behandelen hoewel zij daar strikt genomen niet toe gehouden zijn. Hoewel er een zekere bewegingsvrijheid is dient de overheid te allen tijde haar beslissingen op een zorgvuldige, redelijke en proportionele wijze te nemen en zij dient daarenboven altijd de grondrechten, waar artikel 8 van het EVRM ontegensprekelijk bij hoort, te respecteren. Volgens verzoekster blijkt uit de bestreden beslissing overduidelijk dat de verwerende partij haar beslissing niet op een redelijke wijze heeft genomen in het licht van artikel 8 van het EVRM aangezien er op geen redelijke wijze rekening is gehouden met haar gezins-, familie- en privéleven. Verzoekster betoogt dat zij onmiddellijk aangaf zich te verzetten tegen een overdracht van haar dossier aan Spanje om reden dat haar tantes, groottante, alsook haar neven en nichten zich in België bevinden en zij in Spanje geen enkel familielid heeft om op terug te vallen. Zij is van mening dat deze argumenten nogal laconiek van tafel worden geveegd, waarbij *grosso modo* wordt gesteld dat haar gezinsleden niet onder de definitie van gezinsleden vallen, zoals bepaald in de Dublin III-verordening en dat Spanje de mogelijkheid zou hebben om aan België te vragen haar dossier toch te behandelen maar dat Spanje dit heeft nagelaten.

In het verzoekschrift betwist verzoekster “*evident*” niet dat haar in België verblijvende aanwezige familieleden niet onder de definitie van gezinsleden vallen, zoals bepaald in de Dublin III-verordening. Het gaat, aldus verzoekster, net om de discretionaire bevoegdheid waarover België beschikt om, ondanks dit gegeven, haar verzoek toch te behandelen omdat zij hier wel degelijk familieleden heeft (en geen enkel familielid in Spanje heeft) die de verwerende partij heeft uitgeoefend op een wijze die onverenigbaar is met artikel 8 van het EVRM.

Verder werpt verzoekster op dat het argument dat Spanje België niet zou hebben verzocht om het verzoek toch te behandelen op basis van humanitaire gronden totaal irrelevant is en niet betekent dat België niet eenzijdig zou kunnen beslissen het verzoek toch te behandelen op basis van de soevereiniteitsclausule. De Belgische autoriteiten kunnen zich op die manier niet verstoppen achter het stilzitten van hun Spaanse collega's, die overigens ook niet hebben geantwoord op het verzoek tot overname van het dossier d.d. 20 maart 2024.

Tenslotte, aldus verzoekster, heeft zij aangegeven dat zij aan anemie en depressies lijdt. Zij is hiervoor op heden niet in behandeling bij een psycholoog. Deze medische problematiek vormt op zich geen beletsel om de bestreden beslissing te nemen zoals ze voorligt, maar is daarentegen wel een bijkomend element dat in rekening dient te worden gebracht bij het uitoefenen van de discretionaire bevoegdheid om de soevereiniteitsclausule al dan niet in te roepen.

Verzoekster besluit dat overduidelijk blijkt dat de bestreden beslissing op een onredelijke en disproportionele wijze is genomen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.2.1.2. In de vordering tot schorsing (en beroep tot nietigverklaring) van 10 juli 2024 voert verzoekster in een tweede middel de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM.

Verzoekster betoogt dienaangaande dat uit het in de bestreden beslissing geciteerde AIDA-rapport blijkt dat er een ernstig en reëel risico bestaat dat zij in Spanje blootgesteld zal worden aan onmenselijke en ontorende behandeling.

Zij voert aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf inziet dat het AIDA-rapport ernstige kritieken bevat op het asielbeleid van Spanje, maar dat zij nogal kort (te kort) door de bocht gaat waar zij van oordeel is dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Onder verwijzing naar p. 103 van het AIDA-rapport haalt verzoekster aan dat het rapport geen af te fraai beeld schetst van het Spaanse asielbeleid en in het bijzonder het opvangbeleid. De situatie, aldus verzoekster, is dermate ernstig dat de Spaanse autoriteiten reeds formeel in gebreke werden gesteld door de Europese Commissie, die met sancties dreigt. Verder blijkt uit het rapport dat verzoekers om internationale bescherming die in Spanje aankomen na een Dublin-beslissing moeilijkheden blijven ondervinden om toegang tot het opvangsysteem te krijgen sinds 2018 en dat de Spaanse hoven en rechtbanken zich reeds genoodzaakt zagen om tussen te komen. Volgens het rapport kwam hierop een aanpassing van de regelgeving, maar dit is volgens verzoekster een loutere juridische “oplossing” die niets verandert aan de omstandigheden van verzoekers in de praktijk. Nog volgens verzoekster stelt het AIDA-rapport alleszins nergens dat er in realiteit reeds beterschap bereikt is.

Het is voor verzoekster totaal onbegrijpelijk hoe de verwerende partij, na studie van het AIDA-rapport, tot het besluit kan komen dat er geen reëel risico is op een mogelijke schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM bij overdracht van het beschermingsverzoek aan Spanje. Integendeel blijkt dat dit risico reëel en zelfs waarschijnlijk is.

Daarnaast wijst verzoekster erop dat de bestreden beslissing haar dwingt ofwel naar Spanje af te reizen, ofwel terug te keren naar Ecuador, haar land van herkomst. Afreizen naar Ecuador is niet onderzocht door de verwerende partij nu het verzoek om internationale bescherming nog niet ten gronde is behandeld. Derhalve kan, aldus verzoekster, niet worden uitgesloten dat zij bij een terugkeer naar Ecuador blootgesteld zal worden aan onmenselijke of ontorende behandeling.

3.2.2. Beoordeling

Het artificiële onderscheid dat verzoekster in haar verzoekschrift maakt tussen enerzijds de beslissing tot weigering van verblijf en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten kan niet verhullen dat haar verzoekschrift tot doel heeft de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bijlage 26^{quater} van 11 juni 2024 in zijn geheel te vorderen. De gehele bijlage 26^{quater} maakt bijgevolg het voorwerp uit van de voorliggende vordering en volgende beoordeling.

3.2.2.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 6 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast dat verzoekster op 17 december 2023 te Guayaquil in het bezit werd gesteld van een Spaans visum geldig voor een verblijf van 90 dagen, waardoor Spanje in beginsel verantwoordelijk is voor de behandeling van het in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Er werd op 20 maart 2024 een overnameverzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten dat niet binnen de termijn van twee maanden, voorzien in artikel 22 (1) van de Dublin III-verordening, werd beantwoord. Spanje werd, conform artikel 22 (7) van de Dublin III-verordening, verantwoordelijk voor de behandeling van het in België ingediende verzoek en is met toepassing van artikel 18 (1) a van de Dublin III-verordening verplicht verzoekster terug te nemen.

Het door verzoekster in haar eerste middel geschonden geachte artikel 17 van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

“Discretionaire bepalingen

1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lid staat die op grond van de criteria van deze verordening voor heen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uit voert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen.

De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het net werk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd.

Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat over gedragen.”

Artikel 8 van het EVRM stelt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster betoogt in haar eerste middel in wezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* toepassing diende te maken van de soevereiniteitsclausule uit artikel 17 van de Dublin III-verordening en verder dat op geen redelijke wijze rekening is gehouden met haar gezins-, familie- en privéleven.

Artikel 17 van de Dublin III-verordening houdt volgens het Hof van Justitie niet in dat de overdragende lidstaat gehouden is tot toepassing van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Republika Slovenija, C 578/16 PPU). *In casu* is zij vrij om al dan niet toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin III-verordening. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht dienaangaande enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van het zogeheten Dublin-interview, dat op 8 maart 2024 van haar werd afgenomen, verklaarde dat zij ongehuwd is en geen kinderen heeft (‘verklaring DVZ’ d.d. 8 maart 2024, punt 14 en 18). Gevraagd naar de specifieke reden waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België gaf verzoekster aan dat ze naar België kwam en hier een verzoek om internationale bescherming indiende omdat haar familie hier is (*ibid.*, punt 37). Op de vraag of er redenen zijn, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten, die een verzet tegen een overdracht naar Spanje zouden kunnen rechtvaardigen, stelde verzoekster dat zij geen familie heeft in Spanje, dat ze zich veiliger en zekerder voelt bij haar familie, dat ze in België woont, onderdak en emotionele en economische steun van haar familie heeft en verder dat ze niet kan vertellen hoe de behandeling is in Spanje, maar dat ze in Spanje geen familie heeft om haar onderdak en steun te geven. (*ibid.*, punt 39). Voorts haalde ze aan dat de zus van haar oma, de dochters van de zus van haar oma en hun kinderen, en neven van nichten in België verblijven en dat zij inwoont bij een van de tantes van haar oma en diens dochter (*ibid.*, punt 21 en 23).

Het gegeven dat verzoekster (verre) familieleden heeft in België, van hen steun geniet en ervaart en bij familieleden inwoont betekent niet dat er dwingende familiale, humanitaire of culturele redenen voorhanden zijn in artikel 17 van de Dublin III-verordening die zouden noodzaken om af te wijken van de overige bepalingen uit deze verordening die de verantwoordelijke lidstaat aanduiden.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaarde dat ze naar België kwam en hier een verzoek om internationale bescherming indiende omdat haar familie hier is, ze uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat ze er niemand kent. Wij benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat haar verzoek dient te worden behandeld. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Wat betreft de aanwezigheid van haar familieleden verwijzen we naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als meerderjarige kleindochter kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als "gezinslid" van haar grootmoeder. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel

16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en haar familieleden bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013."

De Raad stelt vast dat verzoekster de informatie uit het Visum Informatie Systeem niet weerlegt waaruit blijkt dat zij in het bezit was van een Spaans visum, waardoor Spanje op grond van de Dublin III-verordening de verantwoordelijke lidstaat was voor de behandeling van haar in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Verzoekster weerlegt ook niet dat het overnameverzoek naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming niet binnen de door de Dublin III-verordening vooropgestelde termijn werd beantwoord, waardoor de Spaanse autoriteiten door een zogeheten 'tacit agreement' verplicht zijn verzoekster over te nemen.

De Raad merkt op dat verzoekster de hierboven weergegeven pertinente overweging dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule geenszins betwist.

Verzoekster betwist evenmin en erkent in het verzoekschrift zelfs uitdrukkelijk dat haar in België verblijvende familieleden niet ressorteren onder de definitie van 'gezinsleden' uit artikel 2, g) van de Dublin III-verordening. Evenmin betwist verzoekster dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van de Dublin III-verordening.

In zoverre verzoekster beweert afhankelijk te zijn van haar in België verblijvende familieleden en het opportuun acht dat haar verzoek om internationale bescherming in België zou worden behandeld, wijst de Raad erop dat verzoekster – een jonge vrouw van 23 jaar die hogere studies heeft genoten – in het Dublin-interview en in het kader van haar verzoekschrift, behoudens het gegeven dat zij thans inwoont bij een tante van haar oma en diens dochter, geen enkel concreet element aanlevert waaruit een bijzondere afhankelijkheidsband tussen haarzelf en haar in België verblijvende familieleden zou blijken. De Raad benadrukt bovendien en bovenal dat de tussen verzoekster en haar in België verblijvende familieleden bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van de artikelen waarnaar in de hierboven weergegeven motivering wordt verwezen, cf. "kind, broer, zus of ouder".

Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat zij een kwetsbaar profiel heeft of dat het voor haar familieleden onmogelijk zou zijn om haar vanuit België materieel en moreel te ondersteunen bij het doorlopen van de procedure inzake internationale bescherming in Spanje.

Verzoekster toont geenszins aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat het loutere feit dat de aanwezigheid van haar familieleden haar integratie zou kunnen bevorderen onvoldoende zwaarwichtig is om de toepassing van de betreffende discretionaire bepalingen uit de Dublin III-verordening te rechtvaardigen. Dat de behandeling door België opportuun zou zijn omdat zij hier familie heeft en in Spanje niet, heeft niet tot gevolg dat het overdrachtsbesluit onwettig zou zijn.

Verder, dat Spanje België niet zou hebben verzocht om het verzoek toch te behandelen op basis van humanitaire gronden betekent, zoals in het verzoekschrift wordt aangevoerd, niet dat België niet eenzijdig zou kunnen beslissen het verzoek toch te behandelen op basis van de soevereiniteitsclausule doch het blijft behoren tot de discretionaire bevoegdheid van de lidstaat die om de overname verzoekt om hier al dan niet een beroep op te doen. Waar verzoekster opwerpt dat de Belgische autoriteiten zich niet kunnen verstoppelen achter het stilzitten van hun Spaanse collega's, die overigens ook niet hebben geantwoord op het verzoek tot overname van het dossier *d.d.* 20 maart 2024, merkt de Raad op dat de verwerende partij op deugdelijke en niet kennelijk onredelijke wijze tot de hierboven weergegeven overwegingen in de bestreden beslissing is kunnen komen. Dat Spanje niet heeft geantwoord op het verzoek tot overname maakt dan weer niet, zoals hierboven reeds aangegeven, dat zij niet verantwoordelijk is voor het in België ingediende beschermingsverzoek van verzoekster.

Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat het hierboven weergegeven standpunt van de verwerende partij kennelijk onredelijk is, of in strijd met artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- (en gezins)leven aan te tonen. Er kan slechts sprake zijn van een beschermenswaardig familie- (en gezins)leven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien verzoekster duidelijke banden van afhankelijkheid aantoont.

Aangezien er geen bewijzen van afhankelijkheid worden bijgebracht van haar familie in België, toont verzoekster het bestaan van een beschermingswaardig familieleven in de zin van artikel 8 EVRM niet aan.

Waar verzoekster nog aanhaalt dat zij heeft aangegeven dat zij aan anemie en depressies lijdt en dat haar medische problematiek een bijkomend element is dat in rekening dient te worden gebracht bij het uitoefenen van de discretionaire bevoegdheid om de soevereiniteitsclausule al dan niet in te roepen, stipt de Raad tot slot aan dat verzoekster zelf verklaarde niet in behandeling te zijn bij een arts of psycholoog en dat de voorgehouden problemen niet door medische attesten onderbouwd zijn en ook niet verder gepreciseerd worden. Voor het overige wordt, wat verzoeksters gezondheidstoestand betreft, verwezen naar de bespreking onder het tweede middel.

Een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening of van artikel 8 van het EVRM is *prima facie* niet aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.2.2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM.

Het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad/Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad/Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoekster zal worden overgedragen aan Spanje.

Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-*acquis* dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus, zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming door de Spaanse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim/t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85).

Dit neemt echter niet weg dat er tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Spanje kunnen zijn die oplopen tot een door artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – verboden behandeling. Dit is echter enkel aan de orde wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, hetgeen afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat, waar haar verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening hield met verzoeksters verklaringen en met de bemerkingen die in de recente en gezaghebbende rapporten worden gemaakt omtrent de behandeling van de verzoekers om internationale bescherming in Spanje en dat zij tot de conclusie is gekomen *“dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* De verwerende partij baseert zich, wat de algemene situatie van verzoekers voor internationale bescherming en Dublin-terugkeerders in Spanje betreft, op het geactualiseerde rapport van het mede door de *“European Council on Refugees and Exiles”* (ECRE) gecoördineerde project *“Asylum Information Database”* (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, Laura Carrillo en Teresa De Gasperi, *“Asylum Information Database - Country Report - Spain”*, laatste update 30 mei 2024) hierna het AIDA-rapport genoemd, zijnde hetzelfde rapport waarnaar verzoekster in haar tweede middel verwijst en waaruit zij citeert. De verwerende partij stelt, met betrekking tot de procedure inzake de internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Spanje, het volgende vast:

“Het rapport stelt dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR (“Oficina de Asilo y Refugio”) – voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming (“The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception”, pagina 69). Het rapport meldt ook dat personen die naar Spanje terugkeren in het kader van een Dublin-procedure enkele obstakels kunnen tegenkomen om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen of te hervatten in Spanje. Maar het

OAR geeft prioriteit aan hun afspraken voor het indienen van hun verzoek. (AIDA-rapport p. 69, "The OAR prioritizes their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application.")

Het Aida-rapport vermeldt elke verzoeker in Spanje recht heeft op materiële opvang en toegewezen wordt aan een opvangcentrum van zodra zijn verzoek is ingediend. In de praktijk blijken er echter wel enkele tekortkomingen in het Spaanse opvangsysteem te bestaan waardoor de toegang tot opvang wordt bemoeilijkt. De materiële opvangcondities in Spanje dezelfde zijn voor ieder type asielzoeker ongeacht het type procedure waarin zij zitten: zij hebben recht op accommodatie, sociale ondersteuning en financiële hulp voor een periode van maximaal 18 maanden (24 maanden in het geval van kwetsbare groepen). Er wordt ook in 2023 nog steeds melding gemaakt van vertragingen in de toegang tot de Spaanse opvangvoorzieningen en de Spaanse instanties werden reeds door verschillende NGO's aangemaand om meer opvangplaatsen te voorzien om te vermijden dat verzoekers die hun verzoek hebben ingediend toch op straat terecht komen (AIDA-rapport p.102-103). In 2022 kondigde de Spaanse overheid aan dat er 17 extra opvangfaciliteiten zouden komen. De eigenlijke bouw van deze centra startte in 2023. (AIDA p. 14) Sinds 2018 blijkt dat verzoekers die in Spanje binnenkwamen in het kader van een Dublinprocedure soms moeilijkheden ondervonden om toegang te krijgen tot het Spaanse opvangsysteem. In januari 2019 werden door het Directoraat-Generaal in Spanje instructies uitgevaardigd dat ook voor personen die terugkeerden in het kader van een Dublin-procedure het recht op opvang gegarandeerd moest zijn. (AIDA-rapport p. 103, "the DGIAH issued instructions in January 2019 to ensure that asylum seekers returned under the Dublin Regulation are guaranteed access to reception."). Hoewel de toevloed aan verzoekers in 2018 en 2019 de moeilijkheden in het Spaanse opvangsysteem, zoals de moeilijke toegang tot de Spaanse opvangvoorzieningen, hebben versterkt zijn de eigenlijke omstandigheden in de opvangcentra zelf er niet op achteruit gegaan. (AIDA-rapport p. 114) We zijn dan ook van mening dat, hoewel het Spaanse opvangsysteem voor enkele stevige uitdagingen staat er geen sprake is van dermate structurele of systematische tekortkomingen van de Spaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming waardoor we niet langer zouden kunnen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."

Aldus werd de algemene situatie inzake de asielprocedure en de opvang van asielzoekers in Spanje concreet onderzocht en werd rekening gehouden met de tekortkomingen en obstakels zoals die uit het AIDA-rapport blijken. De loutere bewering van verzoekster dat uit het AIDA-rapport zou blijken dat er in Spanje een schending van artikel 3 van het EVRM te vrezen valt omwille van het ontoereikend karakter van de opvangvoorzieningen, en waarbij verzoekster louter een aantal paragrafen citeert uit hetzelfde rapport als waarop de verwerende partij haar bevindingen heeft gesteund om tot bovenstaande conclusie te komen, kan niet worden aangenomen.

Verzoekster toont niet aan dat de bevindingen van de verwerende partij niet deugdelijk of onredelijk zijn of dat niet met de vereiste zorgvuldigheid werd besloten dat de in het AIDA-rapport geuite, kritische bemerkingen omtrent bepaalde aspecten van de opvang voor verzoekers om internationale bescherming niet leiden tot het besluit dat er in Spanje dermate structurele tekortkomingen zijn waaruit volgt dat verzoekers die aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Dat de verwerende partij (te) kort door de bocht is gegaan, zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden, kan niet worden bijgetreden.

Verzoekster toont niet aan dat zij thans, na haar overdracht, in Spanje geen verzoek om internationale bescherming zou kunnen indienen en/of dat zij alsdan zou verstoken blijven van enige opvang voor verzoekers om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat verzoekster, om recht te hebben op dergelijke opvang, uiteraard eerst een verzoek om internationale bescherming moet indienen.

Met betrekking tot de toegang tot medische zorgen wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene stelde dat ze lijdt aan anemie en depressies. Ze verklaarde momenteel niet in behandeling te zijn bij een arts of psycholoog. Het AIDA-rapport stelt dat gezondheidszorg in Spanje algemeen toegankelijk is

voor verzoekers om internationale bescherming. Verzoekers hebben dezelfde rechten op gezondheidszorg als Spaanse burgers. Toegang tot meer gespecialiseerde zorg van psychologen en psychiaters is ook gewaarborgd en gratis, deze zorg is echter niet specifiek gespecialiseerd voor de mentale problemen waar verzoekers vaak mee te kampen hebben. (AIDA-rapport p.125) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgende reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Spaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen.”

Verzoekster weerlegt deze bevindingen niet en maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij, omwille van haar gezondheidstoestand, niet zou kunnen reizen of dat zij bepaalde medische zorgen nodig heeft waar zij in Spanje geen toegang toe zou kunnen krijgen. De Raad wijst er voorts op dat uit het administratief dossier blijkt dat een arts op 30 augustus 2024 attesteerde dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Er ligt dan ook geen begin van bewijs voor van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling omwille van medische redenen.

Bovendien heeft het EHRM bevestigd dat er in uitwijzingszaken voor medische aangelegenheden een bijzonder hoge drempel bestaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen. Ongeacht de ziekte (fysieke of psychische aandoeningen) dient het wel degelijk te gaan om een onomkeerbare verslechtering van de gezondheidstoestand, waarbij die verslechtering zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting (EHRM 7 december 2021, Savra/Denemarken (GK), nr. 57467/15). Verzoekster blijft bijzonder vaag over haar gezondheidstoestand en toont niet aan dat zij zich in een dergelijke situatie bevindt. Verzoekster brengt geen begin van bewijs naar voor waaruit kan blijken dat zij bij de overdracht aan Spanje een reëel en bewezen risico loopt op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand derwijze dat een overdracht in strijd zou zijn met de door het EVRM en het Handvest beschermde grondrechten.

Daarnaast werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing haar dwingt ofwel naar Spanje af te reizen, ofwel terug te keren naar Ecuador, haar land van herkomst. Afreizen naar Ecuador is niet onderzocht door de verwerende partij nu het verzoek om internationale bescherming nog niet ten gronde is behandeld. Derhalve kan, aldus verzoekster, niet worden uitgesloten dat zij bij een terugkeer naar Ecuador blootgesteld zal worden aan onmenselijke of ontorende behandeling.

In dit verband wijst de Raad op de volgende pertinente overweging uit de bestreden beslissing:

“De Spaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek op 21.05.2024 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming.

Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Hieruit volgt dat de Spaanse instanties na overdracht de betrokkene de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zal gemachtigd tot verblijf in Spanje in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Spanje partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Spanje sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.”

Samenvattend stelt de Raad vast dat de verwerende partij, blijkens de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen, de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht op een gedegen wijze heeft onderzocht en dat er een uitgebreid onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoekster die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview en steunde zich bij de beoordeling verder op gezaghebbende en recente informatiebronnen. Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat verzoekster niet aantoont dat de verwerende niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, bij de overdracht naar Spanje zal worden blootgesteld aan een refoulement naar haar land van herkomst of aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Waar verzoekster ten slotte nog de schending van artikel 5 van het EVRM aanvoert wordt opgemerkt dat, los van het gegeven dat zij daarbij geen toelichting verstrekt, deze grief onontvankelijk is aangezien, zoals reeds hoger aangestipt, de Raad niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden akte vervat ligt. Het (ontvankelijk) voorwerp van de huidige vordering maakt geenszins een beslissing tot vrijheidsberoving uit noch een vrijheidsbeperkende maatregel. De Raad benadrukt dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de vasthouding of de wijze waarop verzoekster meegenomen is voor een vasthouding. De aangevoerde schending van artikel 5 van EVRM is *prima facie* onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.2.2.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd ontwikkeld volstaat om onderhavige vordering af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing, geactiveerd via de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. REMY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. REMY

V. SERBRUYNS